

MARIAN KLOTT DE HEIDENFELDT

(1892-1967)

Nie można znaleźć w całej historii Państwowej Inspekcji Pracy postaci, która odcisnęła tak znaczące piętno na działalności inspektorów pracy w okresie II Rzeczypospolitej, ale także w czasach nam współczesnych (wiele obowiązujących obecnie przepisów w dziedzinie ochrony pracy, ale także rozwiązań organizacyjnych i prawnych obecnej Państwowej Inspekcji Pracy wywodzi się wprost z przepisów i okólników opracowanych w międzywojniu przez Mariana Klotta de Heidenfeldt).

Wilnianin, absolwent Politechniki w Petersburgu, piłsudczyk, jeden z organizatorów Związku Walki Czynnej w Petersburgu i Związku Strzeleckiego, działacz Polskiej Organizacji Wojskowej.

Przez Naczelnika Państwa Jozefa Piłsudskiego, w dniu 16 grudnia 1920 r. mianowany Głównym Inspektorem Pracy, pełnił także urząd Okręgowego Inspektora Pracy w Warszawie i Dyrektora Departamentu Pracy w Ministerstwie Opieki Społecznej.

Za działalność niepodległościową więziony przez Niemców w 1917 r, po upadku Powstania Warszawskiego w 1944 r, uwięziony przez hitlerowców w obozie, dwukrotnie (w latach 1950 i 1951) więziony przez Urząd Bezpieczeństwa.

Uczestniczył w obronie Warszawy we wrześniu 1939 r, w konspiracji jeden współtwórców Konwentu Organizacji Niepodległościowych.

Poświęcił całe swoje życie idei ochrony człowieka w środowisku pracy. Po wojnie odsunięty od wszelkich funkcji państwowych, podjął pracę najpierw w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie, a następnie jako kierownik Działu Bezpieczeństwa Pracy i Ratownictwa w Centralnym Zarządzie Przemysłu Węglowego w Katowicach, oraz w Stacji Ratownictwa Górniczego w Bytomiu (obecnie Centralna Stacja Ratownictwa Górniczego), gdzie kierował Działem Kontroli i Nadzoru nad Lampierniami Kopalnianymi.

Do roku 1963 prowadził także wykłady w Katedrze Bezpieczeństwa i Higieny Pracy Akademii Górniczo-Hutniczej im. Stanisława Staszica w Krakowie. Był członkiem Komisji Bezpieczeństwa i Higieny Pracy w Wyższym Urzędzie Górniczym, Rady Naukowej Głównego Instytutu Górniczego, Komitetu Technicznego Ochrony Pracy przy Stowarzyszeniu Inżynierów i Techników Polskiego Przemysłu Węglowego NOT.

Opracował większość przepisów dotyczących ochrony pracy w okresie II RP, autor wielu publikacji z dziedziny bezpieczeństwa i higieny pracy i ekonomii.

W okresie powojennym współautor podstawowych wydawnictw dotyczących bezpieczeństwa w kopalniach m.in. „Przepisy Technicznej Eksploatacji Kopalń Węgla”, „Bezpieczeństwo Pracy w Górnictwie” oraz ośmiokrotnie wznawiane „Pouczenia dla nowozatrudnionych w kopalniach.” Odznaczony Krzyżem Niepodległości i Krzyżem Oficerskim Orderu Polonia Restituta, po wojnie Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski i Krzyżem Zasługi.